

V spomin Martinu Adlešiču (1933–2013)

Martin Adlešič z medaljo in diplomo »Napredni čebelar Jugoslavije« Zveze čebelarских organizacij Jugoslavije

(pozneje Agromel) iz Ljubljane. Tam se je leta 1959 zaposlil tudi sam. Že po letu dni so mu zaupali vodenje samostojnega čebelarskega obrata v Beli krajini s približno 400 panji. Tedaj so začeli pod pokroviteljstvom Čega uvajati nakladni panj. Preprosto delo s tem panjem ga je tako navdušilo, da je leta 1961 AŽ-panje zamenjal z nakladnimi in z njimi čebelaril do konca svojega življenja.

Tista leta je s čebelami prepotoval vso Jugoslavijo. Pasišča so iskali predvsem v sosednji Hrvaški. Sprva so čebele prevažali po železnici – tovrsten prevoz je bil pravi logistični podvig –, pozneje pa so jih prevažali s tovornjaki, predvsem v Gorski Kotar, Liko in Dalmacijo. Od začetka marca do decembra je spal v šotoru v bližini stojišča. Takšno življenje je bilo sicer težko, vendar je bilo plačilo vredno vseh naporov.

Leta 1964 je šlo podjetje v stečaj in prodalo vse panje, sam pa je ostal brez službe in čebel. Vendar ne za dolgo. Zaposlil pa se je kot skladiščnik v rudniku v Kanižarici ter kupil 18 panjev. Kot ljubiteljski čebelar je hitro povečeval število svojih čebeljih

Avgusta lani smo se poslovili od velikega čebelarja Martina Adlešiča iz Bele krajine. Ko je leta 1955 odslužil vojaščino (star je bil 22 let), je začel čebelariti s tremi AŽ-panji. Ker so čebelarili vsi okoli njega, je tudi sam vzljubil čebele. Iz svojih izkušenj se je hitro učil in leta 1958 je imel že 40 čebeljih družin.

Ob neki priložnosti je spoznal inženirja Jožeta Babnika iz prvega državnega čebelarstva Čego

Predstavitve nakladnih panjev iz stiropora

družin, tako da jih je imel v začetku sedemdesetih let že 150. Na pašo jih je vse do leta 1989, ko je bil tam zadnjič, prevažal v Liko, kjer so bili donosi obilni. Zgodilo se je, da so ob svečah točili kar do treh zjutraj. Leta 1969 je pridelal 3500 kg hojovega medu ter ga prodal Medexu, ki je tedaj med plačeval v gotovini. Ko je gotovino odnesel na banko, mu niso verjeli, da je tolikšna količina denarja res njegova. S kupnino za med si je kupil avto znamke Opel, to pa tedaj ni bilo kar tako. Sodelavci v rudniku so se čudili, kako lahko vozi boljši avto kot njihov direktor. Upokojil se je leta 1991, čebelarjenja pa ni opustil, nasprotno. Za čebelarjenje je navdušil tudi zeta Vlada Augustina, ki je takrat za poročno darilo dobil 32 čebeljih družin in začel čebelariti. Pozneje se je zaposlil na ČZS kot svetovalec JSSČ za tehnologijo čebelarjenja.

G. Adlešič je bil vse svoje čebelarsko obdobje dejaven tudi v ČD Črnomelj. Polnih 21 let je bil bodisi društveni tajnik bodisi predsednik. V njegovem mandatu je društvo razvilo društveni prapor, začelo dejavno sodelovati tako s sosednjimi društvi kot tudi s čebelarji iz Hrvaške ter organizirano in enotno zatirati varoje. Vedno je na podlagi svojih izkušenj rad svetoval čebelarjem ter jim predstavljal izboljšave, s katerimi si je olajšal delo. Tako je leta 1990 začel izdelovati 8-satni LR-panj iz aluminijaste pločevine in stiropora, ki je za polovico lažji od ameriškega LR-panja. Panj je tudi patentiral ter zanj prejel priznanje ČZS za inovacijo.

Za svoje prizadevno delo je sicer prejel številna priznanja: leta 1975 je prejel državno priznanje napredni čebelar Jugoslavije, leta 1974 in 1984 priznanji Medexa, leta 2000 diplomo Antona Žnideršiča za najboljšo inovacijo, leta 2004 pa odličje Antona Janše I. stopnje. ČD Črnomelj ga je leta 2012 imenovalo za častnega člana. G. Adlešič se je s svojimi dosežki izkazal za velikega čebelarja in bil zgled vsem belokranjskim čebelarjem.

MB

V veliko zadovoljstvo so mu bile obilne paše po nekdanji Jugoslaviji.

Foto: MB

Foto: Arhiv družine Adlešič

Foto: Arhiv družine Adlešič